

BÀI HỌC 13

SỰ CỨU CHUỘC

CÂU GỐC: “Ngài sẽ lau ráo hết nước mắt khỏi mắt chúng, sẽ không có sự chết, cũng không có than khóc, kêu ca, hay là đau đớn nữa; vì những sự thứ nhất đã qua rồi” (Khải huyền 21:4).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Khải huyền 20:1-3; Giê-rê-mi 4:23-26; I Cô-rinh-tô 4:5; Khải huyền 20:7-15; Phi-líp 2:9-11; II Phi-e-rơ 3:10.

Người ta thường hỏi tại sao sự gian ác phát sinh? Câu trả lời quan trọng là vì con người có sự tự do. Sự tự do thật, sự tự do luân lý thật (khả năng lựa chọn giữa đúng và sai) liên quan đến rui ro. Nếu mọi người thật sự tự do, thì họ phải có sự lựa chọn để làm điều đúng hay sai.

Thật là công bằng, nhưng câu hỏi tiếp theo là: Tại sao sau đó Đức Chúa Trời không diệt họ đi khi họ làm sai và giúp chúng ta tránh được những kết quả khủng khiếp của cuộc phản nghịch (chiến tranh chống lại Chúa)?

Câu trả lời chính là trung tâm của cuộc thiện ác đấu tranh (chiến tranh giữa Đấng Christ và Sa-tan). Như chúng ta sẽ học trong tuần này, Đức Chúa Trời có một chính phủ “minh bạch” (transparency). Nhiều điều về Ngài và đường lối của Ngài thì bí ẩn, nhưng Ngài sẽ giải quyết các vấn đề về cuộc thiện ác đấu tranh. Việc này sẽ kết thúc vĩnh viễn tất cả những câu hỏi về sự hy sinh, lòng nhân từ, công lý, tình yêu, và pháp luật của Ngài.

Thật ra, chúng ta sẽ được ban cho một ngàn năm để có câu trả lời. Đó là các câu trả lời về lý do tại sao những kẻ ác sẽ bị chết mất. (Chúng ta sẽ có thời gian vĩnh cửu cho các câu hỏi khác). Sau khi Chúa tái lâm, những người được cứu sẽ sống và trị vì với Đấng Christ trong một ngàn năm. Và, thậm chí tuyệt vời hơn, họ sẽ có một phần tích cực trong việc phán xét. Chúng ta hãy coi những bước cuối cùng trong tấn kịch dài của cuộc thiện ác đấu tranh.

SA-TAN BỊ XIỀNG

Hãy đọc Khải huyền 20:1-3. Điều gì được miêu tả ở đây, và có niềm hy vọng gì cho chúng ta?

Những hình ảnh hoặc tư tưởng về xiềng xích được sử dụng bằng nhiều cách trong Kinh Thánh. Với cách nói đơn giản nhất thì có nghĩa là một tù nhân. Đức Chúa Giê-su giải phóng nhiều người đã bị Sa-tan trói buộc. Hơn nữa, các hành động xiềng xích được sử dụng để mô tả quyền lực mà Chúa ban cho các hội thánh trên sự dữ.

Khi một tên tội phạm nguy hiểm bị bắt, điều cần thiết là xiềng anh ta lại. Nhưng nhiều lần trong Kinh Thánh khi người ta bị xiềng, họ không phải là phạm nhân. Giăng Báp-tít bị xiềng vì ông đã chỉ trích tội của nhà vua (Ma-thi-ơ 14:3, 4). Đức Chúa Giê-su bị trói trong Vườn Ghết-sê-ma-nê (Giăng 18:12), tại phiên tòa xử Ngài (Giăng 18:24), và trong sự chết (Giăng 19:40). Phao-lô (Công vụ 21:33) và Phi-e-rơ (Công vụ 12: 6) cũng đều bị xiềng.

Đức Chúa Giê-su cũng đã nhiều lần đối diện với những người mà Sa-tan đã xiềng. Có một người bị quỷ ám bị xích trên cổ tay và mắt cá chân (Mác 5:3, 4). Trước khi Đức Chúa Giê-su đuổi quỷ ra khỏi, không ai có thể ngăn chặn sự điều khiển của quỷ ác trong anh ta. Ngài cũng gặp một phụ nữ mà lưng bà ấy bị cong không đứng thẳng được. Ngài đã giải thoát bà ta (Lu-ca 13:11, 12, 16). Ngài cũng giải phóng La-xa-rơ khỏi ngôi mộ và những tấm vải liệm (Giăng 11:43, 44). Sau đó là tên Ba-ra-ba trộm cướp đã được tha còn Đức Chúa Giê-su phải bị đóng đinh thế cho anh ta (Mác 15:7-15). Trong tất cả các ví dụ này, chúng ta thấy Sa-tan cố gắng để giam cầm người ta với sự đau đớn và khổ cực hay xiềng xích những người vô tội. Nhưng Đức Chúa Giê-su phá vỡ xiềng xích của sự chết để mang lại sự tự do cho một thế giới vô hy vọng bị Sa-tan giam cầm. Cuối cùng, Sa-tan bị xiềng và quăng vào vực sâu (Khải huyền 20:1-3).

Ngoài ra, một phần của sứ mạng Đức Chúa Giê-su là giải cứu những người mà quỷ Sa-tan trói buộc và ban quyền lực cho những người theo Ngài. Chúa hứa với họ rằng Sa-tan (một người mạnh sức) có thể bị trói khi ngôi nhà của nó bị cướp (Ma-thi-ơ 12:26-29). Nói cách khác, Sa-tan không có sức mạnh chống lại Đấng Christ và những người theo Ngài vì Ngài đã giải cứu dân Ngài ra khỏi mọi xiềng xích của Sa-tan. Như Phao-lô nói, “Đạo của Đức Chúa Trời không hề bị trói đâu” (II Ti-mô-thê 2:9). Đây là cách Đức Chúa Giê-su làm Sa-tan phải im lặng (Ma-thi-ơ 4: 4, 7, 10), và chúng ta cũng có thể sử dụng cùng một sức mạnh để chiến đấu với nó.

Bạn có thể dùng những lời hứa nào để giải phóng mình khỏi bất cứ xiềng xích nào mà kẻ ác sử dụng để cố gắng trói buộc bạn?

NHỮNG CÂU HỎI “TẠI SAO?”

Các câu mở đầu của sách Sáng thế Ký miêu tả trái đất là “vô hình và trống không” (Sáng thế Ký 1:2). Từ ngữ này cũng được tiên tri Giê-rê-mi sử dụng để miêu tả trái đất sau khi bị phá hủy bởi bảy tai nạn cuối cùng và sự Chúa Tái lâm. Mỗi thành phố trên trái đất “đều bị hủy phá trước mặt Đức Giê-hô-va” (Giê-rê-mi 4:26). Tiên tri miêu tả là không còn người nào trên trái đất vào thời điểm đó (Giê-rê-mi 4:25). Còn sứ đồ Giăng miêu tả Sa-tan không đi lừa dối các dân được nữa (Khải huyền 20:3).

Sự Tái lâm của Chúa sẽ có những kết quả trên toàn thế giới được giải thích trong sách Khải huyền. Trước hết, Ngài hứa sẽ đem những người theo Ngài đến nơi (trời) mà Ngài đã sửa soạn cho họ (Giăng 14:1-3). Phao-lô cho biết thêm rằng họ là những người còn sống và những người đã được sống lại từ trong mồ mả (I Tê-sa-lô-ni-ca 4:16, 17). Giăng cho biết thêm một điểm: sau sự sống lại lần thứ nhất vào lúc Chúa Tái lâm, những kẻ chết còn ở trong mồ mả sẽ ở lại cho đến khi một ngàn năm chấm dứt (Khải huyền 20:5).

Hãy đọc Khải huyền 20:4. Câu này miêu tả điều gì?

“Những người ngồi trên ngai được quyền xét đoán” (Khải huyền 20:4). Trước khi kẻ ác bị tiêu hủy, những người được cứu sẽ có cơ hội để những câu hỏi “tại sao” của họ được trả lời. Họ cũng được quyền phán xét những kẻ bị hư mất. Thật là tuyệt vời!

“Họ sẽ cùng với Đấng Christ phán xét kẻ ác. Họ so sánh hành động của những người này với Kinh Thánh. Họ quyết định từng trường hợp theo công việc làm khi còn sống. Sau đó, mọi biện pháp trừng phạt được đưa ra cho kẻ ác tùy theo công việc của họ. Và sự quyết định được ghi lại bên cạnh tên của họ trong cuốn sách của sự chết” – Ellen G. White, *The Great Controversy*, tr. 661.

Trong thời gian mở các hồ sơ này, chúng ta sẽ hiểu là nhiều lần Đức Chúa Trời, với giọng nói nhỏ nhẹ, cảnh báo những kẻ bị hư mất với các lời nhân từ và yêu thương. Với sự kiên nhẫn Ngài tiếp tục, nhưng lời Ngài đã bị át đi bởi những cảm dỗ của thế gian. Trong lặng lẽ Chúa chờ đợi, hy vọng có một cơ hội để được công nhận là Đấng đã trả một giá rất lớn để họ được sự sống. Nhưng thay vào đó họ đã chọn sự chết. Có điều gì trong cuộc sống của bạn khiến bạn không nghe được tiếng nói của Ngài? Chúa vẫn kiên nhẫn chờ đợi bạn. Hãy chọn sự sống.

Hãy đọc I Cô-rinh-tô 4:5. Có lời hứa nào được ban cho ở đây về sự Chúa Tái lâm? Làm thế nào bạn có thể tin cậy vào lời hứa này ngay bây giờ, khi bạn còn rất nhiều câu hỏi chưa được trả lời?

SỰ PHÁN XÉT CUỐI CÙNG

Trong thời Kinh Thánh, có hai nơi để phán đoán: tại cổng thành và ở phía trước của ngai vua. Các bô lão ở cổng thành quyết định tất cả các trường hợp nhỏ. Nhưng nhà vua quyết định các vấn đề lớn. Quyết định của vua là cuối cùng. Trong cùng một cách đó, Kinh Thánh hình dung Đức Chúa Trời trên ngai là Vua của vũ trụ, và đảm bảo rằng cuối cùng công lý đã được thực hiện (Khải huyền 20:11-15).

Hãy đọc Khải huyền 20:7-15. Chúng ta hiểu các sự kiện quan trọng này có ý nghĩa gì?

Khải huyền 20 nói về một ngàn năm. Vì vậy, sự phán xét này diễn ra trong khoảng thời gian đó. Ở đây có rất nhiều ngai, trong khi ở câu 11 chỉ có một ngai. Thay vì vào lúc bắt đầu của một ngàn năm, sự phán xét này lại ở vào lúc cuối, và diễn ra sau sự sống lại lần thứ hai (Khải huyền 20:5) và sau khi Sa-tan tập hợp tất cả mọi người không được cứu bao vây thành thánh (Khải huyền 20:7-9). Ngai lớn màu trắng của Đức Chúa Trời được thấy trên thành thánh. Trong cảnh đó là tất cả mọi người đã từng sinh ra: một số bên trong thành và một số bên ngoài. Đây là thời gian mà Đức Chúa Giê-su đã nói đến khi Ngài nói rằng sẽ có một số người hỏi Chúa tại sao họ không được vào vương quốc của Ngài (Ma-thi-ơ 7:22, 23). Đó cũng là thời gian mà Phao-lô đã nói rằng “mọi đầu gối trên trời, dưới đất, bên dưới đất, thầy đều quỳ xuống, và mọi lưỡi thầy đều xưng Giê-su Christ là Chúa” (Phi-líp 2:9-11).

Mục đích của sự phán xét không phải là để Đức Chúa Trời biết những điều mà Ngài đã không biết, vì Ngài đã biết tất cả mọi thứ. Mục đích là để đảm bảo rằng tất cả mọi người biết chính xác lý do tại sao Chúa đã phán xét như vậy. Mỗi người, mỗi thiên sứ, có thể nói, “Hỡi Đấng Hiện Có, Đã Có, tức là Đấng Thánh, Ngài là công bình, vì Ngài đã phán xét thế này” (Khải huyền 16:5). Những người được cứu và bị hư mất, cả loài người và các thiên sứ, sẽ biết được công lý và sự công bình của Đức Chúa Trời.

Các hành động cuối cùng trong tấn kịch này là sự hủy diệt “Sự Chết và Âm phủ” và những người không có tên “ghi trong Sách Sự Sống” (Khải huyền 20:14, 15). Đức Chúa Giê-su giữ chìa khóa của sự Chết và Âm phủ (Khải huyền 1:18). Hai điều này không có lý do gì để có quyền lực trên chúng ta nữa. Thay vì phải đau khổ đến đời đời, những kẻ bị hư mất sẽ bị hủy diệt. Họ không còn sống nữa, trái ngược với sự sống đời đời.

TRỜI MỚI VÀ ĐẤT MỚI

Tội lỗi và sự phản nghịch là những khách không được mời. Chúng gây ra những thiệt hại không thể lường được. Nhưng bây giờ các nguyên nhân gây ra sự thiệt hại đó không còn nữa, đây là lúc để khôi phục lại tất cả mọi thứ tới mức hoàn thiện. Khi điều đó xảy ra, cuộc thiên ác đấu tranh sẽ chấm dứt.

Xin đọc sách Khải huyền 21:1, 2, 9, 10; và Khải huyền 22:1-3. Những điểm quan trọng Giảng miêu tả là gì? Chúng có ý nghĩa gì?

Khi Giảng miêu tả trời mới và đất mới, ông nói lại một lần nữa về những gì Phi-e-rơ đã nói, “Bấy giờ các tầng trời sẽ có tiếng vang rầm mà qua đi, các thể chất bị đốt mà tiêu tán.” (II Phi-e-rơ 3:10). Như chúng ta đã biết rất rõ, trái đất cần nhiều hơn là chỉ “tu bổ” lại.

Mọi thứ ở đây cần hoàn toàn bị tiêu hủy mới có thể làm lại một cuộc sống mới hoàn toàn.

Giảng cũng nói về sự không có biển (Khải huyền 21:1). Ông viết sách này khi bị tù trên một hòn đảo (Bát-mô) nơi biển cả ngăn chặn sự trốn thoát. Ngay cả với một chiếc thuyền hiện đại, phải mất nhiều giờ để đến hòn đảo nơi mà Giảng đã viết những lời này. Trong đất mới sẽ không có biển nữa để khỏi hạn chế những người được cứu đi chuyển một cách tự do hoặc thăm viếng những người thân yêu của họ.

Thành Giê-ru-sa-lem Mới! Âm thanh nghe thật tuyệt vời! Thành này được miêu tả như một thành trong thời Kinh Thánh, vì đó là tất cả những gì Giảng biết. Nhưng hình ảnh của các nghệ sĩ vẽ về thành với những tòa nhà kiểu La Mã vào thế kỷ thứ nhất là sai. Thành sẽ không giống như bất cứ công trình gì mà loài người làm nên vì Giê-ru-sa-lem Mới là một thành “mà Đức Chúa Trời đã xây cất và sáng lập” (Hê-bơ-rơ 11:10).

Tâm trí chúng ta không thể hiểu được những sự miêu tả này. Thật là thú vị để cho tâm trí chúng ta tưởng tượng những gì đang được hoạch định cho chúng ta trong tương lai. Chúng ta thậm chí không thể tưởng tượng nổi. Ngoài ra, kích thước vĩ đại của thành cho chúng tôi biết thành rất rộng lớn. Có đủ chỗ cho tất cả mọi người.

Hãy nhìn xung quanh vẻ đẹp của thế giới thiên nhiên và những gì thiên nhiên nói với chúng ta về bản tính của Đức Chúa Trời, mặc dù tội lỗi đã gây hư hỏng nhiều. Làm thế nào những gì chúng ta thấy ở đây bây giờ có thể giúp gây cảm hứng cho chúng ta tin tưởng trong hy vọng về những gì chúng ta chưa thấy?

KHÔNG CÒN NƯỚC MẮT

Hãy đọc Khải huyền 21:3-5. Nước mắt trong những câu này có nghĩa là gì?

Chúng ta đều biết khóc là gì. Chúng ta cũng quen thuộc với hành động lau nước mắt từ đôi mắt của người khác: (1) một người mẹ nhẹ nhàng an ủi con mình; (2) một người bạn thân an ủi người khác; hoặc (3) một phụ huynh an ủi người khác ở giữa cảnh đau lòng hay thảm trạng. Chúng ta cũng tránh không để nhiều người rờ vào mặt mình. Sự kiện là Đức Chúa Trời rờ vào mặt chúng ta chắc chắn có nghĩa là chúng ta có một sự thân mật rất gần với Đấng Tạo Hóa của mình. Thật khó để tưởng tượng một thế giới không có sự chết, buồn thảm, hay than khóc. Đau khổ, mồ hôi, nước mắt, và sự chết đã rất phổ thông trong cuộc sống này kể từ khi có sự Sa ngã (Sáng thế Ký 3:16-19). Tuy nhiên, từ đó trở đi, Đức Chúa Trời đã hứa với nhân loại là sẽ không có thất bại và sự mất mát ở trên thiên đàng. Ngài đã ban cho những lời hứa nho nhỏ trong cuộc hành trình như nói với chúng ta rằng một ngày nào đó Ngài sẽ cứu chúng ta và ban phúc cho chúng ta bằng sự hiện diện của Ngài.

Đức Chúa Trời làm như vậy, thứ nhất với lời hứa về một Đấng Cứu Thế (Sáng thế Ký 3:15); sau đó với lời hứa về sự hiện diện của Ngài trong đền thánh (Xuất Ê-díp-tô Ký 25:8); tiếp theo là với Ngôi Lời (Đức Chúa Giê-su) trở thành con người và sống giữa chúng ta (Giăng 1:14); và cuối cùng, một ngày nào đó Ngài sẽ đặt ngai của vũ trụ ở giữa chúng ta (Khải huyền 21:3). Nhiều câu Kinh Thánh đưa ra một bản tóm tắt các lời hứa này bằng cách sử dụng các từ như, “Ngài sẽ ở với chúng, và chúng sẽ làm dân Ngài” (Khải huyền 21:3). Một ví dụ khác là, “Ta sẽ ở và đi lại giữa họ; và ta sẽ làm Đức Chúa Trời của họ, và họ làm dân Ta” (II Cô-rinh-tô 6:16).

Đức Chúa Giê-su đến lần thứ nhất để ngăn chặn các hậu quả của giao ước của Chúa mà dân Ngài đã không tuân thủ. Giê-rê-mi mô tả hậu quả của giao ước bị phản bội, “Sao người kêu la vì vết thương mình? Sự đau đớn người không phương chữa. Ấy là vì có sự gian ác người dồn dập, tội lỗi người thêm nhiều, mà ta đã làm cho những sự này” (Giê-rê-mi 30:15). Khải huyền 21:3 cho chúng ta thấy cảnh kết thúc trong Kinh Thánh. Có lẽ nước mắt của chúng ta là dành cho sự hủy hoại cuối cùng của những kẻ bị hư mất. Nhưng Đức Chúa Trời lau ráo hết nước mắt, sự buồn thảm và đau khổ sẽ mãi mãi biến mất.

Những câu này cho thấy sự gắn gũi với Đức Chúa Trời khi chúng ta ở trên trời. Nhưng chúng ta không cần phải đợi cho đến khi đó để có mối tương giao với Ngài. Làm thế nào bạn có thể bước đi, ngay bây giờ, gần bên Chúa?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Hãy suy nghĩ về 1,000 năm và về sự hiểu biết của chúng ta về điều này. Chúng ta không biết nhiều về 1,000 năm, nhưng chúng ta được dạy đủ để biết một vài điều. Thứ nhất, 1,000 năm bắt đầu trước khi có sự hủy diệt của những kẻ bị hư mất. Thứ hai, trước sự hủy diệt cuối cùng, những người được cứu dành nhiều thì giờ để đặt câu hỏi và được trả lời. Họ có nhiều câu hỏi vì họ sẽ tham gia vào sự phán xét. “Anh em há chẳng biết các thánh đồ sẽ xét đoán thế gian sao?” (I Cô-rinh-tô 6:2). Và “Anh em chẳng biết chúng ta sẽ xét đoán các thiên sứ sao?” (I Cô-rinh-tô 6:3). Ngoài ra, như chúng ta đọc trong tuần này, trong suốt một ngàn năm “các người ngồi trên ngai được quyền xét đoán” (Khải huyền 20:4); đó là, các thánh. Vì vậy, hai điểm này giải thích một sự thật quan trọng: những kẻ bị hư mất sẽ không bị phán xét cho đến sau 1,000 năm, cho đến khi những người được cứu: (1) hiểu tại sao kẻ ác bị chết mất, và (2) cũng đóng một vai trò trong việc phán xét họ. Hãy suy nghĩ: điều này nói gì với chúng ta về bản tính của Đức Chúa Trời và sự minh bạch của chính phủ Ngài. Trước khi một người phải đối diện với số mạng cuối cùng, dân sự của Chúa sẽ được hiểu rất rõ công lý và sự công bằng của phán quyết cuối cùng của Ngài về những kẻ bị hư mất. Điều đó có thể là đau đớn, nhưng khi được hoàn tất, chúng ta sẽ kêu lên, “Hỡi Đấng Hiện Có, Đã Có, tức là Đấng Thánh, Ngài là công bình” (Khải huyền 16:5).

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Làm thế nào cuộc thiên ác đấu tranh giúp chúng ta hiểu rõ hơn tại sao sự đau khổ và sự chết đang ở xung quanh chúng ta bây giờ, mặc dù nhiều câu hỏi khó khăn vẫn chưa được trả lời?

2. Nếu ai đó hỏi bạn, “Làm thế nào tôi có thể bước đi gần hơn và thân mật hơn với Chúa?” bạn sẽ nói gì?

3. Hãy suy nghĩ sâu xa hơn về ý tưởng: hãy chuẩn bị ngay bây giờ cho thiên đàng. Điều đó nghĩa là gì? Chúng ta hiểu ý tưởng này thế nào theo phúc âm?

4. Một số câu hỏi mà bạn muốn được trả lời là gì? Cho đến khi chúng được trả lời, làm thế nào bạn học để tin tưởng vào lòng nhân từ và sự công chính của Đức Chúa Trời ở giữa rất nhiều sự đau buồn?